

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
BROJ: 71 0 P 027886 16 Rev 2
Banjaluka, 09.08.2016. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Darka Osmića kao predsjednika vijeća, Jadranke Stanišić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužilje, Lj.B. iz B., ..., zastupane po punomoćniku, V.Lj., advokatu iz P., protiv tuženog, M.Dž. iz B., Ulica ..., zastupanog po punomoćniku, B.G., advokatu iz B.L., radi raskida ugovora o doživotnom izdržavanju, odlučujući o reviziji tužilje protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 027886 15 Gž 2 od 11.01.2016. godine, na sjednici održanoj dana 09.08.2016. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 027886 12 P 2 od 09.04.2012. godine odbijen je zahtjev tužilje kojim je tražila da se raskine ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen 05.03.2002. godine između U.Dž. kao primaoca izdržavanja i M.Dž. kao davaoca izdržavanja.

Istom presudom tužilja je obavezana da tuženom, na ime troškova parničnog postupka, isplati 3.334,50 KM sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 027886 15 Gž 2 od 11.01.2016. godine žalba tužilje je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Tužilja revizijom pobija drugostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači, udovolji zahtjevu tužilje ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi je predložio da se revizija odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužilje da se raskine ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen 05.03.2002. godine između U.Dž. kao primaoca izdržavanja i M.Dž. kao davaoca izdržavanja.

Po provedenom postupku prvostepeni sud je utvrdio: da su parnične stranke brat i sestra, a da je njihov otac U.Dž.; da su svi zajedno živjeli u porodičnom domaćinstvu do udaje tužilje, krajem šezdesetih, a početkom sedamdesetih godina; da je tuženi i nakon što se oženio, ostao

da živi u zajedničkim domaćinstvu sa ocem U. i majkom C. i da je ta zajednica trajala, dok nisu dobili stanove u naselju ..., tako što su, U. i C. dobili stan na jednom ulazu, a M. sa porodicom na drugom ulazu, iste zgrade; da su isti, i nakon što su dobili stanove, nastavili da žive zajedno, na način, da je majka parničnih stranaka, C.Dž. čuvala djecu tuženog, a da su tuženi i njegova supruga, S.Dž. finansijski pomagali roditelje tuženog; da je C.Dž., majka parničnih stranaka, umrla 2001. godine i da je od tada, pa sve do svoje smrti 2010. godine, U.Dž. živio sam u svom stanu; da su 05.03.2002. godine, U.Dž. kao primalac izdržavanja i M.Dž. kao davalac izdržavanja, zaključili ugovor o doživotnom izdržavanju koji je ovjeren kod Osnovnog suda u Banjaluci pod brojem Ov-3746/2, pročitao od sudije, te ugovarači upozoreni na posljedice zaključenja tog ugovora; da se tim ugovorom, M.Dž., kao davalac izdržavanja, obavezao da U.Dž. kao primaocu izdržavanja obezbjedi sve što je potrebno u njegovom životu, bliže navedeno u tom ugovoru, a da se U.Dž., kao primalac izdržavanja, obavezao, da nakon njegove smrti, na davaoca izdržavanja, bude preneseno pravo svojine na dvosobnom stanu u Ulici ...; da je 09.10.2006. godine, a pošto je U. počela posjećivati njegu kćerka Lj.B., U.Dž. podnio tužbu prvostepenom sudu radi raskida navedenog ugovora, ali da je tu tužbu povukao 08.10.2007. godine kada je doneseno rješenje Osnovnog suda u Banjaluci broj 071-0-P-06-001990 od 05.11.2007. godine, kojim je utvrđeno povlačenje tužbe; da je 30.09.2008. godine U.Dž. ponovo podnio tužbu za raskid navedenog ugovora o doživotnom izdržavanju, kojom tužbom je pokrenuta predmetna parnica, pa kako je U.Dž. umro 2010. godine, na njegovo mjesto tužioca u ovoj parnici je stupila njegova kćerka, Lj.B., kao pravni sukcesor; da je, ne dugo nakon podnošenja tužbe, tačnije 11.11.2008. godine zaključen ugovor o doživotnom izdržavanju između U.Dž. kao primaoca izdržavanja i Lj.B. kao davaoca izdržavanja, pred sudijom Osnovnog suda u Banjaluci, na način da im je sudija pročitao ugovor i upozorio ih na posljedice; da je U.Dž. umro 2010. godine od posljedica moždanog udara; da ga je neposredno prije smrti tužilja smjestila u Dom za njegu starih lica K.; da je tužilja uselila u U. stan, neposredno nakon što je isti, dobivši moždani udar, smješten u bolnicu na P.; da se tužilja od tada pa sve do danas nalazi u U. stanu, tako što je promjenila bravu i kompletna ulazna vrata.

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio, da zahtjev tužilje nije osnovan, pa je stoga sudio kao u izreci prvostepene presude. Iz razloga odluke prvostepenog suda proizilazi, da tužilja ničim nije dokazala da tuženi nije izvršavao svoje ugovorene obaveze, odnosno, šta to tuženi nije izvršavao iz ugovora o doživotnom izdržavanju kojeg su zaključili on i U.Dž. 05.03.2002. godine.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje prvostepenog suda i zaključak tog suda pa je sudio tako što je odbio žalbu tužilje i potvrdio prvostepenu presudu.

Odluke nižestepeni sudova su pravilne.

Odbredbama člana 123. stav 3. Zakona o nasljeđivanju ("Službeni glasnik SR BiH", br. 7/80 i 15/80) je propisano, da svaka strana može tražiti raskid ugovora o doživotnom izdržavanju ako druga strana ne izvršava svoje obaveze.

Dakle, za uspjeh u ovoj parnici, tužilja je bila u obavezi da dokaže da tuženi, kao davalac izdržavanja, nije ispunjavao svoje obaveze iz predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju.

Kod činjenica: da je predmetni ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen 2002. godine; da niti jedna ugovorna strana, sve do 2006. godine, kada je tužilja počela da obilazi oca, nije tražila raskid predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju; da je prednik tužilje, U.Dž., kao primalac izdržavanja, 2007. godine povukao tužbu radi raskida predmetnog ugovora o

doživotnom izdržavanju, koju je podnio 2006. godine; da je isti, tužbu za raskid predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju, sa identičnim sadržajem kao u prethodnoj tužbi, ponovo podnio 2008. godine, tačnije 30.09.2008. godine; da je samo 2 mjeseca nakon toga, pred Osnovnim sudom u Banjaluci, na zapisniku od 07.11.2008. godine, U.Dž., kao primalac izdržavanja izjavio, „da mu je želja da njegova djeca naslijede taj stan sa ½ dijela, te da želi da ispravi grešku i da ovjeri ugovor sa obadvoje djece“ pri čemu je priložio nepotpisan ugovor o doživotnom izdržavanju između njega kao primaoca izdržavanja i parničnih stranaka, njegove djece, kao davaoca izdržavanja, sačinjen 30.09.2008. godine, kada je podnesena i predmetna tužba; da kako taj ugovor nije potpisan, jer to očito nije želio tuženi, to su, U.Dž. kao primalac izdržavanja i tužilja kao davalac izdržavanja, 11.11.2008. godine, potpisali novi ugovor o doživotnom izdržavanju; da samo, iz iskaza svjedoka, Z.J., (sestre U.Dž. koja sa njim nije bila u dobrim odnosima) M.B. i M.B.1, (prijateljica tužilje) proizilazi, da je tužilja, a ne tuženi, izdržavala oca, U.Dž.; da su svi ostali svjedoci, S.Dž., Lj.R., Lj.Š., B.B, i Ž.K., inače komšije, prijatelji i kućni majstor, izjavili, da je tuženi izdržavao svoga oca, U.Dž., tako što ga je pazio i obilazio, pa i u situaciji kada se kod njihovog oca, U.Dž. nakon dugog niza godina odsustva, pojavila tužilja, ovaj sud nalazi, da je pravilan zaključak nižestepenih sudova, da tužilja nije dokazala da tuženi nije izvršavao svoje ugovorene obaveze, te da samim tim nije osnovan zahtjev tužilje za raskid predmetnog ugovora u smislu odredaba člana 123. Zakona o nasljeđivanju.

Ovakav zaključak se ne dovodi u pitanje revizionim prigovorima, da je drugostepeni sud pogrešno interpretirao izjavu U.Dž. datu na zapisnik kod Osnovnog suda u Banjaluci, jer da U.Dž. nije izjavio, da želi da sa oboje djece zaključi ugovor o doživotnom izdržavanju, kako bi im stan ostao sa po ½ dijela, već da je izjavo, da ga sin ne izdržava i da hoće da zaključi ugovor o doživotnom izdržavanju sa kćerkom, Lj.B., sada tužiljom.

Naime, pred Osnovnim sudom u Banjaluci, na zapisniku od 07.11.2008. godine, U.Dž., kao primalac izdržavanja je izjavio, „da mu je želja da njegova djeca naslijede taj stan sa ½ dijela, te da želi da ispravi grešku i da ovjeri ugovor sa obadvoje djece“. Tom prilikom, priložen je nepotpisan ugovor o doživotnom izdržavanju između U.Dž. kao primaoca izdržavanja i Lj.B. i M.Dž. kao davalaca izdržavanja, sačinjen 30.09.2008.godine, kada je podnesena i tužba za raskid predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju.

Kako tuženi nije želio da potpiše taj ugovor, onda je tužilja, samo tri dana poslje, ponovo dovela oca, U.Dž. u Osnovni sud u Banjaluci, koji je na zapisnik od 11.11.2008. godine izjavi da ga sin ne izdržava i da hoće da zaključi ugovor o doživotnom izdržavanju sa kćerkom Lj.B., kada je i zaključen ugovor o doživotnom izdržavanju između U.Dž. i Lj.B..

U prilog neosnovanosti ovakvih revizionih prigovora je i činjenica, da je drugostepeni sud dao ocjenu oba ova zapisnika i u kontekstu odredaba člana 8. ZPP, cijeneći sve ostale dokaze, došao do zaključka u pogledu neosnovanosti zahtjeva tužilje.

Svakako da je drugostepeni sud tu imao u vidu i iskaze svjedoka, Z.J., (sestre U.Dž. koja sa njim nije bila u dobrim odnosima) M.B. i M.B., (prijateljica tužilje), na koje se poziva revident, pa je ovaj sud, prihvatajući u svemu ocjenu dokaza drugostepenog suda, našao da su neosnovani i revizionni prigovori u pogledu ocjene iskaza ovih svjedoka.

Kako se revizijom tužilje ne dovodi u pitanje zakonitost i pravilnost odluke drugostepenog suda, te kako ista nije zahvaćena nedostacima na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je primjenom člana 248. u vezi sa članom 456 a) ZPP donijeti odluku kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić